

— Tanúim vagytok — fordult Boáz a tíz bölcshöz —, hogy megvettem a szántóföldet, amely a Naómi férjének a tulajdona volt, a moabita asszony örökségét, és feleségül vettem Ruthot.

— Tanúk vagyunk — válaszolták a vének. — Áldás legyen házadon!

Telt-múlt az idő, Ruthnak és Boáznak gyermeke született. A szomszédasszonyok lelkendezve újságolták Naóminak, amint a fiú világra jött:

— Áldott az Úr! Nem hagyta, hogy öregségedre rokon nélkül, magadra maradj.

Naómi ölbe vette a csecsemőt.

— Vénségem istápolója, lelkem vidámítója! — dajkálta szeretettel az újszülöt-
tet.

Obednek hívták a gyermeket: tőle származott idők múltán a legendás híró Dávid király.

Tar Károly

Tiltakozás

Tiltakozom a ráncaim ellen.
Ülősztrájkba kezdtem sokasodó és
dagadó anyajegyeim hazugságai miatt:
ezek nem anyámtól valók,
hanem csikorgó testem tökéletlenségei.
Felvonulást tervezek, gerincem jajdul,
nyakamon érzem, pocakom mily nehéz.
Hajam helye ostobán nevemhez igazodik.
Tüntetek, lázas lobogókat lengetek,
messze látszó feliratos táblákat állítok
tiltakozásul, mert nem áll, ami keményen állt.
Hajlott háttal memorandumokat nyújtok át
magamnak, hogy csoszogásaimat azonnal
peckes léptekké alakítsam. Fel a fejjel!
ordítom, és fogam volt fehérjét takarva rohanok,
kész vagyok, ha kell, túsul ejteni életem javát,
öngyilkos terrorista módra, testemre
erősített éveimet felrobbantom, falvédőre röpítem
magam, ahonnan jöttem hajdanán.
Térképet rajzolok véres húscafataimból,
s lelépek róla hirtelen, ha nem teljesítik
rögtön — most azonnal — követeléseim:
Munkát! Kenyeret! Szerelmet! Jövőt!
Egyesülni akarok valahol, valakivel, valamiért.
Ha kell, igazságomért a mennyekig felmegyek.
Holtan sem fogok — mert nem akarok — megöregedni!
